

Malého chlapce úřady odebírají rodičům.
Hoch je postupně umístěn do několika dětských domovů.
Čelí nedostatku vnějšího citu, rodičovské lásky, bezpečí,
naopak je plně vystaven nebezpečí narušení osobnosti,
která vystupuje v podobě vytěsnění obrazu rodičů,
rodinného zázemí, bezpečí a jistoty budoucnosti.
Vyrovnává se s tím po svém – hledáním náhradních
zpětných vazeb a budováním zcela imaginárních a
nesprávných představ o životě „tam venku“.

Svatopluk Votruba

Jak to všechno začalo

Už je den, asi bys měl vstávat. A máš hlad!
No jó... Líně jsem se převálil na posteli.
Na dřevěné podlaze si s měkkým cupitáním hrálo kotě
s mrtvou myší.
Zvedali malé chuchvalce prachu.
Ty se kolem nich vlnily a v paprscích dubnového slunce
tvořily malé hvězdičky.
Chvíli mě to bavilo, ale když z myšky zbyly jen cáry,
udělal jsem: „kšc...“ a kotě rychle zmizelo.
Napadlo mě, budu dnes zase sám?
Vašek si se mnou hrát nechce a páchne, vzpomněl jsem si
na kozla.
Jen by pořád něco žral.
Kohout mě pořád honí a husy, pohladil jsem si modřinu
na stehně, ty štípou.
Mohl bych zase ke koním. Trochu z nich mám strach, ale
baví mě pozorovat, jak chroupou seno.
Pěkně švihají ocasem.
Rozhodl jsem se, půjdu ke koníčkům.

*

Kde je zase táta? Už je několik dní pryč.
Takhle to dál už nepůjde, říkala maminka.
V kuchyni jsem žádný rohlík nenašel. Ani ten, co jsem
včera nedojedl.
Přisunul jsem si ke kredenci židli. Snad tam zbylo trochu
mletého cukru.
Kde je ta maminka? Určitě ještě spí.

Na dvorku jsem se obloukem vyhnul kohoutovi, rychle ucukl houserovi a vpadl do stáje.

Koně se po mně líně ohlédli a švihali ocasem.

Fuchsa byla hodně divoká kobyla. Každý se jí bál.

Kromě táty.

Někdo mi vyprávěl, že když jsem byl hodně malinkej, nemohli mě jednoho dne najít.

Prohledali celý dům, dvorek i zahradu, a já nikde.

Někdo si vzpomněl na stáj.

Ležel jsem pod Fuchsou, pod divokou a kousavou

Fuchsou. Skláněla se nade mnou, já se prý na plné kolo smál a ručičkami ji chytal za pysky, které laškovně natahovala.

Druhý kůň se jmenoval Janek. Byl to takový... no prostě Janek. Nekousal jako Fuchsa, ale tahal mě za košili nebo za tričko. A pořád na mě cenil zuby. A plival.

Najednou jsem uslyšel na dvorku hlas maminky: „Kde je ten zatracenej kluk?“

„Svat’o!“ zakřičela.

Pomalu jsem vyšel ze stáje.

„Prosim tě, kde se couráš? Hledám tě po celým baráku.“

„Šel jsem se podívat na koníčky.“

Ozvalo se zatroubení auta.

Maminka mě chytila za ruku a odvedla dovnitř domku.

V kuchyni si sedla na židli, postavila si mě před sebe a vážně řekla: „Pojedeš na výlet.“

Údivem jsem vykulil oči.

„Pojedeš někam, kde se budeš mít líp než tady. Budou tam děti, budeš si s nimi hrát a tak.“

„Budeš tam mít teplý jídlo...“ tady hlas mamince přiskočil. Pozorně jsem se na ni podíval.

Měla v očích slzy.

„A proč pláčete, maminko?“ zeptal jsem se.
Zadívala se stranou, potáhla nosem, hřbetem ruky si
otřela oči.
„Proč pláčete, mami?“ zašeptal jsem a chytil ji za ruku.
„Protože...“ maminka nedopověděla.
Co to je za výlet, když pláče, blesklo mi hlavou.
Přepadlo mě zlé tušení. Určitě to souviselo s tím, jak
maminka řekla: „Takhle to dál nepůjde.“
Vedle stolu ležela taška s mými věcmi.
Jedu pryč. Ale kam? Co se děje? Něčemu jsem hodně
nerozuměl. Proč je maminka smutná?
„Tak pojd' Svát'o,“ řekla po chvíli, vzala tašku a vyšli
jsme na náves.
Před domem stálo auto s otevřenými dveřmi.
Krátce a silně mě objala, zašeptala: „Bože odpusť mi.“
Rychle zmizela v domku.
Zůstal jsem sám, tašku jsem křečovitě tiskl na prsa.
Vůbec jsem tomu nerozuměl.
„Tak pojd', sedni si dovnitř, Svát'o, pojedeme,“ ozvalo se
z auta.